

Arrest

nr. 165 880 van 14 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HENDRIX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nasiriyah, Thi-Qar (Zuid-Irak). U bent een sjiïet van Arabische origine. Uw ouders zouden beiden soenniet zijn. U zou tot aan de dood van uw vader in 2009 in Nasiriyah gewoond hebben. Uw broer A.(...) zou kort daarna vermist zijn. Na de dood van uw vader zou u met de rest van de familie naar Souk Ashouyoug, op het platteland nabij Nasiriyah waar jullie stam gevestigd is, verhuisd zijn. Ongeveer drie jaar geleden zou u zich om praktische redenen bekeerd hebben tot sjiïet. In 2013 zou u met uw moeder en broer teruggekeerd zijn

naar Nasiriyah (stad), gezien de situatie er verbeterd was. U zou er ongeveer twee jaar als taxichauffeur gewerkt hebben.

In het voorjaar van 2014 viel de Islamitische Staat ('IS') Irak binnen. Enige tijd later riep de sjiitische Groot-Ayatollah Al-Sistani op tot een 'jihad' tegen de terreurorganisatie. U zou besloten hebben zijn oproep ter harte te nemen en zich in februari 2015 hebben laten rekruteren door de sjiitische Hashd Al Shaabi ('People's Mobilization Forces'), een door de overheid ondersteunde paramilitaire beweging bestaande uit diverse sjiitische milities. Na een maand opleiding in de Taji kazerne zou u zijn uitgestuurd naar de frontlijn nabij Fallujah.

U zou er drie weken lang gevochten hebben. Het zou u snel duidelijk geworden zijn dat de strijd tegen de IS niet was wat u ervan verwacht had. U zou er bang geworden zijn en daarom de groepering hebben willen verlaten. U zou uw overste verteld hebben dat u ermee wilde stoppen. Hij zou u daarop gestraft hebben, door u kaal te laten scheren en u drie dagen in detentie te plaatsen. Na afloop van deze detentie zou hij u uw verlof van zeven dagen hebben toegestaan. U zou teruggekeerd zijn naar huis en daar uw werk als taxichauffeur hernomen hebben. Na afloop van uw verlof zou u echter niet zijn teruggekeerd naar uw eenheid. Daarop zou u verschillende keren, door verschillende leden van de groepering, gevraagd zijn terug te keren. U zou dit echter geweigerd hebben, thuis gebleven zijn en uw werk als taxichauffeur hebben verdergezet. Op 5 mei 2015 zou uw buurman (...), tevens lid van de sjiitische militia Assaab Ahl Al Hak, langs gekomen zijn bij u thuis. Hij zou u een dreigbrief overhandigd hebben, waarin u met de dood bedreigd werd indien u niet zou terug keren. U zou hem daarop geduwd hebben, waarop hij gevallen is. U zou daarop besloten hebben uw land te verlaten.

Twee dagen later, op 7 mei 2015, nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. U maakte de reis met uw eigen paspoort en een Turks visum. Vervolgens reisde u verder naar Izmir, van waaruit u per boot het Griekse eiland Chios bereikte, waar uw vingerafdrukken op 22 mei 2015 werden genomen. U kreeg de mogelijkheid om naar het Griekse vasteland te reizen. U stapte er in een vrachtwagen en reisde verder naar België aan. Op 19 juni 2015 vroeg u in België asiel aan.

In België werd u herenigd met uw broer (...) (O.V.6.568.900 – CGVS 10/11083: toekenning subsidiaire beschermingsstatus dd. 03/03/2010).

U zou na uw aankomst in België ook vernomen hebben dat uw buurman (...) vlak na uw vertrek een klacht tegen u heeft ingediend. U zou intussen reeds veroordeeld zijn wegens slagen, verwondingen en intimidaties, wellicht tot twee jaar gevangenisstraf.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, een verlofkaart van Hashd Al Shaabi, een dreigbrief van Assaab Ahl Al Hak en een rechtbankdocument.

B. Motivering

Na een grondige analyse van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u ingeroepen vrees voor Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak is namelijk niet geloofwaardig.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over uw **dienst bij Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak compleet ongeloofwaardig.**

Zo is het uitermate bedenkelijk dat u als leek, zonder enige ervaring in de gewapende strijd of enige band met sjiitische milities zoals Assaab Ahl Al Hak, in februari 2015 besloot om u vrijwillig aan te sluiten bij Hashd Al Shaabi. Hoewel het in de Iraakse context niet uitgesloten is dat burgers zich vrijwillig melden om aan de strijd deel te nemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u op een gedegen manier kan uitleggen waarom u die keuze maakte. Dat is in casu niet het geval. Gevraagd naar de reden van uw engagement verwijst u in eerste instantie naar de bekende oproep (door Groot-Ayatollah Al-Sistani) om uw land te verdedigen en de ongelovigen uit het land te verdrijven (zie CGVS, p.17). Van een persoon die op geen enkele manier betrokken was bij de talrijke gewapende conflicten die Irak reeds jaren teisteren én die voordien enkel als taxichauffeur had gewerkt, mag men een meer doorleefde en overtuigende verklaring verwachten voor dat plotse engagement. U dient namelijk te overtuigen dat u als gewone burger de plotse keuze maakte om voor een beruchte gewapende militia (zie verder) de wapens op te nemen tegen een meedogenloze terreurorganisatie als de IS. Op basis van de door u gegeven beweegredenen slaagt u daar geenszins in. U gaf **daarnaast** aan dat u het verzoek ook niet kon negeren omdat u zelf alleen stond, nadat uw vader vermoord werd en uw broer vermist werd. Het volstaat hierbij te verwijzen naar de ongeloofwaardige verklaringen die uw broer (...) (O.V.6.568.900–CGVS 10/11083) in het kader van zijn asielaanvraag reeds aflegde over de dood van jullie vader. U zette de ongeloofwaardigheid hiervan overigens nog kracht bij door er zelf nog verder uiteenlopende verklaringen over af te leggen. Zo liet u een verschillend tijdstip van dit overlijden optekenen, en liet u zich ook anders uit over de militaire loopbaan van jullie vader, nochtans volgens jullie verklaringen de reden van de moord. Dat u zich daarom bekeerd zou hebben tot het sjiïsme en

zich nadien, zonder enige ervaring in de gewapende strijd, zou hebben aangesloten bij een dergelijke gewapende militie is dan ook niet geloofwaardig.

Voorts heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij de door u voorgehouden naïviteit over Assaab Ahl Al Hak. U beweert dat u verteld werd dat u het land zou verdedigen, maar dat het allemaal leugens bleken te zijn. Dat u niet verwachtte dat Assaab Ahl Al Hak zich tegen de burgerbevolking zou keren en dat de strijd tegen IS met dergelijke excessief geweld gepaard zou gaan (zie CGVS, p.23), is bijzonder opmerkelijk. De militie bestaat bijna tien jaar en draagt een bijzonder kwalijke reputatie met zich mee inzake mensenrechtenschendingen en zwaar geweld, niet enkel tegen objectieve vijanden maar ook tegen (bepaalde delen van) de Iraakse burgerbevolking. Het is algemeen geweten dat de militie de motor is achter talrijke aanslagen, ontvoeringen, moorden etc. Het is dan ook frappant dat u daar niet eerder van op de hoogte geweest zou zijn. Uw verklaringen komen dus niet doorleefd over en zijn geenszins in overeenstemming te brengen met wat kan worden verwacht van een strijder van Assaab Ahl Al Hak.

De ongeloofwaardigheid van uw dienst bij Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak wordt **verder** bevestigd door enkele opmerkelijke en ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde over de groepering zelf, alsook over uw dienst erbij. **Zo** liet u voor het CGVS verschillende keren optekenen dat Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak eigenlijk één en hetzelfde is (zie CGVS, p.21, p.22, p.23). Nochtans blijkt uit de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie dat de paramilitaire beweging Hashd Al Shaabi ('People's Mobilization Forces') bestaat uit diverse sjiitische milities, waarvan Assaab Ahl Al Hak er één is (zie blauwe map, doc3). Gevraagd of er nog andere milities deel uitmaken van de Hashd Al Shaabi, herhaalde u louter dat het enkel Assaab Ahl Al Hak was. Daarnaast gaf u ook -volgens dezelfde informatie verkeerdelijk- aan dat de Badr Organisatie geen deel uitmaakt van deze groepering (zie CGVS, p.21). Dat u enkele maanden actief zou zijn bij een dergelijke beruchte militie en niet op de hoogte zou zijn van deze verschillen, is allerm minst geloofwaardig. **Voorts** is het hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat u gedurende drie weken in een dorp nabij Ma'amel gestationeerd zou zijn geweest, maar de naam van dit dorp niet bleek te kennen. U wist enkel te vertellen dat het tot het district van Ma'amel behoorde en ergens tussen Mosul en Fallujah lag (zie CGVS, p.19). U wist overigens eerder tijdens het gehoor op het CGVS niet meer precies of dit bij Mosul dan wel Fallujah lag. U zei eerst Mosul, corrigeerde zich dan naar Fallujah en gaf dan maar aan dat het ergens tussen beide lag (zie CGVS, p.17). Volgens toegevoegde informatie bedraagt de afstand tussen beide steden meer dan 330 kilometer (zie blauwe map, doc4). Er mag verwacht worden dat indien u werkelijk drie weken lang een dergelijke memorabele dienst zou uitvoeren, u op zijn minst de naam van de plaats en een nauwkeurigere locatie daarvan zou moeten kunnen aangeven. **Verder** kon u ook niet aangeven wanneer precies, noch van welke eenheid van het leger, jullie de controle over het dorp zouden hebben overgenomen. U kwam niet verder dan dat het ergens in april was en er veel eenheden bij het leger en de politie zijn (zie CGVS, p.21). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder, in zeer ernstige mate, de geloofwaardigheid van uw beweerde dienst bij Hashd Al Shaabi.

Voorts hecht het CGVS evenmin geloof aan uw verklaringen over de problemen die u tijdens uw dienst bij de militie zou ervaren hebben.

Zo is het op zich al weinig aannemelijk dat u na nauwelijks drie weken dienst als vrijwilliger uw bevelhebber zou hebben aangesproken op uw engagement bij de militie. Dat u uw overste gezegd zou hebben dat het te moeilijk voor u werd en u terug naar huis wilde (zie CGVS, p.23), is des te minder aannemelijk gezien uw beweerde angst voor deze militie. **Verder** gaf u voor het CGVS plots aan dat u voor deze uitingen door uw overste gestraft werd met een detentie van drie dagen (zie CGVS, p.23). Deze feiten heeft u echter niet vermeld op de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U gaf daar immers louter aan dat u na drie weken dienst bang was geworden en u drie dagen later kon vluchten en terugkeerde naar huis (zie CGVS Vragenlijst, p.3.5). Door het CGVS gewezen op deze frappante omissie, gaf u louter aan dat u deze detentie destijds wel degelijk ook had vermeld (zie CGVS, p.24). Het CGVS wijst er op dat u ook bij het invullen de vragenlijst werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en u zich na afloop akkoord verklaarde met de weergave van uw verklaringen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw verklaringen bij de DVZ op dat vlak correct werden weergegeven (zie CGVS, p.3). **Voorts** heeft u ook pas tijdens het gehoor op het CGVS melding gemaakt van het feit dat u net van uw verlof gebruik zou hebben gemaakt om te vluchten (zie CGVS, p.24). Dat u ook dit belangrijke element zou zijn vergeten vermelden, is evenmin aannemelijk en versterkt bovenstaande vaststelling. **Bovendien** is het op zich ook reeds weinig aannemelijk dat uw overste u überhaupt zou toestaan met verlof te gaan net nadat u hem te kennen zou hebben gegeven dat u wilde deserteren en hij u daarom ook reeds in detentie geplaatst zou hebben.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor na uw beweerde dienst zou hebben ervaren. **Zo** is het uiterst opmerkelijk dat u aangaf dat u -hoewel u verschillende keren met de dood bedreigd werd door een door u dermate gevreesde organisatie- u na het verlopen

van uw verlof gewoon thuis zou zijn gebleven en uw werk als taxichauffeur hebben verdergezet (zie CGVS, p.25, p.28). Uw uitleg daarvoor, dat u altijd voor zonsopgang thuis probeerde te zijn, overtuigt in deze context uiteraard allerm minst. Bovendien had u aangegeven dat uw buurman een belangrijk persoon in de organisatie was, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder ondermijnt. **Verder** gaf u aan dat u een dreigbrief zou ontvangen hebben, maar ook deze bewering is allerm minst geloofwaardig. U legde immers uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip dat u deze zou gekregen hebben. Terwijl u op de vragenlijst van het CGVS had laten optekenen dat u deze verkregen zou hebben 1 dag voor uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u op het gehoor op het CGVS plots aan dat dat 2 dagen voor uw vertrek was (zie CGVS, p.26). Het CGVS is van oordeel dat een dergelijke bedreiging een diepe impact op u moet gelaten hebben en van u dan ook mag verwacht worden dat u dergelijk belangrijk feit duidelijk en éénduidig in de tijd zou moeten kunnen plaatsen. U werd door het CGVS dan ook gewezen op uw uiteenlopende verklaringen in deze, maar had er geen uitleg voor. U herhaalde gewoon dat het twee dagen voor uw vertrek was (zie CGVS, p.26).

Daarnaast legt u een verlofbrief van Hashd Al Shaabi en een dreigbrief van Assaab Ahl Al Hak voor. Deze documenten hebben onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft documenten waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Verder betreffen het slechts kopieën, dewelke gemakkelijk na te maken zijn met het nodige knip- en plakwerk. In de Iraakse context wordt er bovendien op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie blauwe map, doc5). Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen. Dat is absoluut niet het geval. Ze volstaan dus niet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

Bovenstaande vaststellingen maken **dan ook** dat het allerm minst geloofwaardig is dat er intussen ook een klacht tegen u zou zijn ingediend omwille van uw beweerde desertie. **Bovendien** is het op zich ook weinig aannemelijk dat leden van de militie u zouden viseren met een klacht, terwijl ze almachtig zouden zijn en u reeds verschillende keren met de dood zouden hebben bedreigd. Daarenboven zouden ze u volgens uw verklaringen ook bedreigd hebben met een straf volgens de sharia (zie CGVS, p.25), waardoor de stap naar een burgerlijke rechtbank des te opmerkelijker lijkt.

U legt wel een vonnis van de rechtbank voor, maar ook dit betreft een kopie. Verder is het opmerkelijk dat u zelf niet precies wist aan te geven of het nu een vonnis of een arrestatiebevel was (zie CGVS, p.2, p.11, p.27). U gaf bovendien aan dat u het document zelf niet zou gelezen hebben, wat op een ernstige desinteresse wijst.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw relaas bedrieglijk is**. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en rantsoenkaart bevestigen louter dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en uit Thi-Qar afkomstig bent, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiietische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde

gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat ieder asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw broer (...) (OV 6.568.900 - CG 10/11083) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiëldossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u ingeroepen vrees voor Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak is namelijk niet geloofwaardig.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over uw dienst bij Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak compleet ongeloofwaardig.

Zo is het uitermate bedenkelijk dat u als leek, zonder enige ervaring in de gewapende strijd of enige band met sjjiitische milities zoals Assaab Ahl Al Hak, in februari 2015 besloot om u vrijwillig aan te sluiten bij Hashd Al Shaabi. Hoewel het in de Iraakse context niet uitgesloten is dat burgers zich vrijwillig melden om aan de strijd deel te nemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u op een gedegen manier kan uitleggen waarom u die keuze maakte. Dat is in casu niet het geval. Gevraagd naar de reden van uw engagement verwijst u in eerste instantie naar de bekende oproep (door Groot-Ayatollah Al-Sistani) om uw land te verdedigen en de ongelovigen uit het land te verdrijven (zie CGVS, p.17). Van

een persoon die op geen enkele manier betrokken was bij de talrijke gewapende conflicten die Irak reeds jaren teisterden én die voordien enkel als taxichauffeur had gewerkt, mag men een meer doorleefde en overtuigende verklaring verwachten voor dat plotse engagement. U dient namelijk te overtuigen dat u als gewone burger de plotse keuze maakte om voor een (...) gewapende militie (...) de wapens op te nemen tegen een meedogenloze terreurorganisatie als de IS. Op basis van de door u gegeven beweegredenen slaagt u daar geenszins in.

(...)

De ongeloofwaardigheid van uw dienst bij Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak wordt **verder** bevestigd door enkele opmerkelijke en ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde over de groepering zelf, alsook over uw dienst erbij. **Zo** liet u voor het CGVS verschillende keren optekenen dat Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak eigenlijk één en hetzelfde is (zie CGVS, p.21, p.22, p.23). Nochtans blijkt uit de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie dat de paramilitaire beweging Hashd Al Shaabi ('People's Mobilization Forces') bestaat uit diverse sjiitische milities, waarvan Assaab Ahl Al Hak er één is (zie blauwe map, doc3). Gevraagd of er nog andere milities deel uitmaken van de Hashd Al Shaabi, herhaalde u louter dat het enkel Assaab Ahl Al Hak was. Daarnaast gaf u ook -volgens dezelfde informatie verkeerdelijk- aan dat de Badr Organisatie geen deel uitmaakt van deze groepering (zie CGVS, p.21). Dat u enkele maanden actief zou zijn bij een dergelijke beruchte militie en niet op de hoogte zou zijn van deze verschillen, is allerminst geloofwaardig. **Voorts** is het hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat u gedurende drie weken in een dorp nabij Ma'amel gestationeerd zou zijn geweest, maar de naam van dit dorp niet bleek te kennen. U wist enkel te vertellen dat het tot het district van Ma'amel behoorde en ergens tussen Mosul en Fallujah lag (zie CGVS, p.19). U wist overigens eerder tijdens het gehoor op het CGVS niet meer precies of dit bij Mosul dan wel Fallujah lag. U zei eerst Mosul, corrigeerde zich dan naar Fallujah en gaf dan maar aan dat het ergens tussen beide lag (zie CGVS, p.17). Volgens toegevoegde informatie bedraagt de afstand tussen beide steden meer dan 330 kilometer (zie blauwe map, doc4). Er mag verwacht worden dat indien u werkelijk drie weken lang een dergelijke memorabele dienst zou uitvoeren, u op zijn minst de naam van de plaats en een nauwkeurigere locatie daarvan zou moeten kunnen aangeven. **Verder** kon u ook niet aangeven wanneer precies, noch van welke eenheid van het leger, jullie de controle over het dorp zouden hebben overgenomen. U kwam niet verder dan dat het ergens in april was en er veel eenheden bij het leger en de politie zijn (zie CGVS, p.21). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder, in zeer ernstige mate, de geloofwaardigheid van uw beweerde dienst bij Hashd Al Shaabi.

Voorts hecht het CGVS evenmin geloof aan uw verklaringen over de problemen die u tijdens uw dienst bij de militie zou ervaren hebben.

Zo is het op zich al weinig aannemelijk dat u na nauwelijks drie weken dienst als vrijwilliger uw bevelhebber zou hebben aangesproken op uw engagement bij de militie. Dat u uw overste gezegd zou hebben dat het te moeilijk voor u werd en u terug naar huis wilde (zie CGVS, p.23), is des te minder aannemelijk gezien uw beweerde angst voor deze militie. **Verder** gaf u voor het CGVS plots aan dat u voor deze uitingen door uw overste gestraft werd met een detentie van drie dagen (zie CGVS, p.23). Deze feiten heeft u echter niet vermeld op de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U gaf daar immers louter aan dat u na drie weken dienst bang was geworden en u drie dagen later kon vluchten en terugkeerde naar huis (zie CGVS Vragenlijst, p.3.5). Door het CGVS gewezen op deze frappante omissie, gaf u louter aan dat u deze detentie destijds wel degelijk ook had vermeld (zie CGVS, p.24). Het CGVS wijst er op dat u ook bij het invullen de vragenlijst werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en u zich na afloop akkoord verklaarde met de weergave van uw verklaringen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw verklaringen bij de DVZ op dat vlak correct werden weergegeven (zie CGVS, p.3). (...).

Bovendien is het op zich ook reeds weinig aannemelijk dat uw overste u überhaupt zou toestaan met verlof te gaan net nadat u hem te kennen zou hebben gegeven dat u wilde deserteren en hij u daarom ook reeds in detentie geplaatst zou hebben.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor na uw beweerde dienst zou hebben ervaren. **Zo** is het uiterst opmerkelijk dat u aangaf dat u -hoewel u verschillende keren met de dood bedreigd werd door een door u dermate gevreesde organisatie- u na het verlopen van uw verlof gewoon thuis zou zijn gebleven en uw werk als taxichauffeur hebben verdergezet (zie CGVS, p.25, p.28). Uw uitleg daarvoor, dat u altijd voor zonsondergang thuis probeerde te zijn, overtuigt in deze context uiteraard allerminst. Bovendien had u aangegeven dat uw buurman een belangrijk persoon in de organisatie was, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder ondermijnt. **Verder** gaf u aan dat u een dreigbrief zou ontvangen hebben, maar ook deze bewering is allerminst geloofwaardig. U legde immers uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip dat u deze zou gekregen hebben. Terwijl u op de vragenlijst van het CGVS had laten optekenen dat u deze verkregen zou hebben 1 dag voor uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u op het gehoor op het CGVS plots aan dat dat 2 dagen voor uw vertrek was (zie CGVS, p.26). Het CGVS is van oordeel

dat een dergelijke bedreiging een diepe impact op u moet gelaten hebben en van u dan ook mag verwacht worden dat u dergelijk belangrijk feit duidelijk en éénduidig in de tijd zou moeten kunnen plaatsen. U werd door het CGVS dan ook gewezen op uw uiteenlopende verklaringen in deze, maar had er geen uitleg voor. U herhaalde gewoon dat het twee dagen voor uw vertrek was (zie CGVS, p.26).

***Daarnaast** legt u een verlofbrief van Hashd Al Shaabi en een dreigbrief van Assaeb Ahl Al Hak voor. Deze documenten hebben onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft documenten waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Verder betreffen het slechts kopieën, dewelke gemakkelijk na te maken zijn met het nodige knip- en plakwerk. In de Iraakse context wordt er bovendien op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie blauwe map, doc5). Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen. Dat is absoluut niet het geval. Ze volstaan dus niet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.*

*Bovenstaande vaststellingen maken **dan ook** dat het allerm minst geloofwaardig is dat er intussen ook een klacht tegen u zou zijn ingediend omwille van uw beweerde desertie. **Bovendien** is het op zich ook weinig aannemelijk dat leden van de militie u zouden viseren met een klacht, terwijl ze almachtig zouden zijn en u reeds verschillende keren met de dood zouden hebben bedreigd. Daarenboven zouden ze u volgens uw verklaringen ook bedreigd hebben met een straf volgens de sharia (zie CGVS, p.25), waardoor de stap naar een burgerlijke rechtbank des te opmerkelijker lijkt.*

U legt wel een vonnis van de rechtbank voor, maar ook dit betreft een kopie. Verder is het opmerkelijk dat u zelf niet precies wist aan te geven of het nu een vonnis of een arrestatiebevel was (zie CGVS, p.2, p.11, p.27). (...)

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw relaas bedrieglijk is**. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.*

De overige documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en rantsoenkaart bevestigen louter dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en uit Thi-Qar afkomstig bent, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Volgens verzoeker beweert verweerder ten onrechte dat de auteur en de authenticiteit van de documenten onmogelijk te achterhalen zijn. Op de documenten staan nochtans de vereiste officiële stempels waaruit de authenticiteit kan worden afgeleid die aan een grondig onderzoek kunnen worden onderworpen. Aangezien de verwerende partij niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, meent verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel moet krijgen. Verzoeker gaat er met zijn algemeen betoog evenwel aan voorbij dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De enkele bewering dat uit de neergelegde dreigbrief blijkt dat het niet veilig is voor hem in Irak en dat het logo op de brief naar de groepering verwijst die hem bedreigd heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Ook waar verzoeker naar het neergelegde vonnis verwijst en stelt dat hij zeer laaggeschoold is waardoor hij niet in staat zou zijn om een vals vonnis op te stellen, weerlegt noch verschoont hij de dienaangaande gedane vaststellingen. De Raad benadrukt hierbij dat zowel het vonnis als de dreigbrief fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De argumentatie dat hij het juridisch jargon niet kent, dat hij pas kennis had van het vonnis de dag voor het gehoor, dat hij behoorlijk geschrokken was, dat hij totaal niet wist waar het over ging, dat het enige wat hij begrepen had was het feit dat er een proces zou zijn geweest, dat hij laaggeschoold is, dat de hulp om het document te laten voorlezen niet onmiddellijk beschikbaar is, dat hij slechts één dag over het document beschikte waardoor zijn raadsman hiervan niet op de hoogte was en dat het gebeuren een grote emotionele impact had op hem, verschoont noch weerlegt de vaststelling dat verzoeker niet precies wist of het om een vonnis dan wel om een arrestatiebevel ging. Daarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst verklaarde dat hij het document niet volledig had gelezen en dat een vriend het hem hier heeft voorgelezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet precies wist of het een arrestatiebevel was of een vonnis. Enige kennis van juridisch jargon is hiervoor niet vereist. Waar verzoeker naar zijn laaggeschooldheid verwijst, wenst de Raad op te merken dat verzoeker verklaarde tot de 5de graad van de lagere school naar school te zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Ook blijkt uit het gehoorverslag dat hij in staat is om zelf zijn

Facebookaccount met wachtwoord op te schrijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 2) en stelt hij uiteindelijk dat hij het document heeft uitgeprint en gelezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Niettegenstaande verzoeker lijkt te willen voorhouden dat hij niet in staat is om het document te lezen, blijkt uit zijn verklaringen het tegendeel. De stelling dat het gebeuren emotioneel een grote impact had op hem en hij geschrokken was toen hij een officieel document van de rechtbank in handen kreeg, kan geenszins volstaan ter verklaring van de vaststelling dat verzoeker zelfs niet kan specificeren dat het om een arrestatiebevel of een vonnis gaat. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt niet dat hij gelet op de eventuele emotionele impact van het gebeuren niet in staat zou zijn om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

De enkele bewering in het verzoekschrift dat hij niet kan terugkeren omdat zijn vroegere groepering hem wil straffen omdat hij gedeserteerd heeft, kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen en de hieruit volgende ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Iraq, The Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact

van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat ieder asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw broer (...) (OV 6.568.900 - CG 10/11083) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asioldossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).”.

Bij de aanvullende nota van 16 februari 2016 voegt de verwerende partij de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 24 december 2015, hetgeen een update vormt van de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Met het algemeen betoog dat de veiligheidssituatie in Irak onzeker en uiterst gevaarlijk blijft voor alle reizigers, dat de recente gevechten in het land en de dreiging van een verdere uitbreiding van het geweld ervoor zorgen dat de situatie er erg onzeker en gespannen is en het risico van aanslagen en banditisme erg hoog blijft, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voorgaande concrete en actuele vaststellingen omtrent de situatie in Zuid-Irak.

Ook wordt in de passage die verzoeker uit de Nederlandse Ambtsberichten citeert uitdrukkelijk gesteld dat de situatie in Zuid-Irak relatief rustiger was in vergelijking met andere provincies in Irak. Waar hierin vermeld wordt dat zich in het Zuiden geweld voordoet, blijkt hieruit tevens duidelijk dat dit geweld in toenemende mate gericht van aard is en dat zich aldaar in mindere mate aanslagen voordoen. Uit deze informatie en de overige door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd blijkt niet dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF